

โกลดีลื้อกับหมี 3 ตัว

นานมาแล้วมีหมี 3 ตัวอาศัยอยู่ในป่าใหญ่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านคนนัก หมี 3 ตัวนั้นประกอบไปด้วย พ่อหมี ซึ่งเป็นหมีตัวโต ร่างกายสูงใหญ่ แม่หมี ตัวกลม ๆ มีขนาดตัวปานกลาง และลูกหมีที่เป็นหมีตัวเล็ก ๆ

เช้าวันหนึ่งหมีทั้ง 3 ตัวตื่นนอนและได้อาบน้ำแต่งตัวทาแป้งหอมฟุ้ง พร้อมทั้งจะเริ่มวันใหม่ จากนั้นไม่นานก็มีเสียงเรียกขึ้นมาว่า “ได้เวลาอาหารเช้าแล้วจะ” เป็นเสียงเรียกที่คุ้นเคยของแม่หมีนั่นเอง “หอมจังเลยฮะแม่ กำลังหิวอยู่พอดีเลยฮะ” เสียงเจ้าหมีน้อยอดอ้อน อาหารเช้าวันนี้เป็นเมนูที่แม่หมีทำเป็นประจำทุกวัน นั่นคือ ข้าวโอ๊ต เธอตัดข้าวโอ๊ตร้อน ๆ ลงในชามทั้ง 3 ใบ โดยชามใบแรกเป็นชามใบใหญ่ที่สุด ชามนั้นเป็นของพ่อหมี ใบที่ 2 เป็นชามขนาดรองลงมา เป็นของแม่หมี และใบสุดท้ายซึ่งเป็นของลูกหมีเป็นชามใบที่มีขนาดเล็กที่สุด แต่ข้าวโอ๊ตนั้นร้อนเกินกว่าที่จะรับประทานได้ ระหว่างที่ต้องรอให้ข้าวโอ๊ตเย็นลง พ่อหมีจึงเอ่ยชวนแม่ลูกว่า “ระหว่างรอ เราออกไปเดินเล่น รับอากาศยามเช้ากันดีมัย” แม่หมีและลูกหมีต่างพยักหน้าเห็นด้วย และทั้ง 3 ก็ออกจากบ้านไป

ในขณะที่เดียวกันมีสาวน้อยผมทอง แก้มยู่ยี้ ตัวเล็ก ๆ บ้านของเธออยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก ได้ออกมาเล่นชมนอกบ้าน เธอได้เดินเล่นทักทายสัตว์นานาชนิด “สวัสดีจ๊ะ สบายดีมัย” เธอถามนกที่เฝ้าระหว่างทาง “สบายดีจ๊ะ หนูน้อยจะเดินไปไหนหรือจ๊ะ” นกน้อยกล่าวทักทาย “เดินเล่นไปเรื่อย ๆ จะ ฉันทไปก่อนนะ โชคดีจ๊ะ” แต่ก่อนที่จะจากกันนกน้อยได้บอกกับหนูน้อยผมทองว่า “อย่าเดินไปไหนสู่มสู่มห้านะหนูน้อย ในป่ามีสัตว์น้อยใหญ่มากมาย ไม่ใช่ทุกตัวจะจ๊ะที่จ๊ะใจดี” และทั้งคู่ก็แยกย้ายกันไป

เธอเดินเข้าป่ามาเรื่อย ๆ ไม่นานเธอก็มาถึงหน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งเธอไม่รู้เลยว่านั่นคือบ้านของหมี 3 ตัว “โอ้โฮ... บ้านหลังนี้ช่างน่ารักจังเลย” เธอมองผ่านกระจกตรงประตูเข้าไปในบ้านเห็นมีอาหารอยู่บนโต๊ะกินข้าว เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่และเห็นว่าประตูไม่ได้ล็อก เธอจึงเปิดประตูเข้าไปในตัวบ้าน

หนูน้อยผมทองเดินตรงดิ่งไปที่โต๊ะกินข้าว เมื่อเห็นข้าวโอ๊ตที่ส่งกลิ่นหอมไปทั่วทั้งห้อง ก็ทำให้ท้องร้องเพราะรู้สึกหิวขึ้นมาทันที “น่ากินจังเลย กลิ่นหอมมาก ๆ ด้วย” หนูน้อยจึงหยิบช้อนที่ใหญ่ที่สุดข้างชามใบที่ใหญ่ที่สุด ตักข้าวโอ๊ตเข้าปาก “โอ๊ย นี่มันร้อนเกินไป ฉันทกินไม่ได้หรอก ลองอันนี้ดีกว่า” เธอหยิบมาตักข้าวโอ๊ตในชามใบกลางที่เป็นของแม่หมี “ชามนี้ยังร้อนเกินไปอยู่ดี” เธอรีบวางช้อน แล้วมาที่ชามสุดท้าย คือชามใบเล็กของลูกหมีน้อยนั่นเอง “ว้าว มันช่างดีจริง ๆ อร่อยที่สุดไปเลย” เธอไม่รอช้าจัดการรับประทานข้าวโอ๊ตของลูกหมีจนเกลี้ยงชาม

สักครู่ต่อมาหนูน้อยผมทองได้เดินสำรวจรอบ ๆ บ้าน จนหันไปเห็นเก้าอี้ 3 ขนาดที่ตั้งอยู่หน้าทีวี เธอจึงอยากลองนั่งเก้าอี้ทั้ง 3 ตัวนั้น โดยเริ่มจากตัวที่ใหญ่ที่สุด แต่เธอไม่สามารถปีนขึ้นไปได้ “โอ้ว ตัวนี้มันช่างสูงเกินไป” หนูน้อยบ่นพึมพำ และเปลี่ยนมาตัวที่ 2 แต่ก็ยังไม่ถูกใจ “ตัวนี้มันแข็งเกินไป ไม่ชอบเลย” หนูน้อยผมทองจึง

เลือกที่จะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเล็ก แต่... โครม!!! เก้าอี้ไม่สามารถรับน้ำหนักของเธอไหว มันจึงหักออกเป็นชิ้น ๆ
“โอยยย หักหมดเลย อดนั่งเลยเรา”

หลังจากเล่นจนจนเก้าอี้พังไปแล้ว หนูน้อยผมทองเริ่มรู้สึกง่วงและอยากนอนเต็มที่ เพราะกินข้าวโอ๊ตเข้าไปจนอึด เธอเดินทั่วบ้านจนมาเจอห้องนอนของครอบครัวหมี เธอเดินเข้าไปในห้องนั้น เห็นเตียงนอน 3 เตียง เตียงขนาดใหญ่ เตียงขนาดกลาง และเตียงขนาดเล็ก ตอนแรกเธอลองขนาดใหญ่แต่มันใหญ่และแข็งจนเกินไป เธอจึงมาลองเตียงที่ 2 ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าเตียงแรกเล็กน้อย ทุกอย่างมันเหมือนจะพอดีแต่หนูน้อยผมทองก็ยังบ่นว่า “เตียงนี้มันนุ่มเกินไป” สุดท้ายหนูน้อยผมทองจึงย้ายมาที่เตียงเล็ก เธอยิ้มพอใจเมื่อ กระโดดขึ้นบนเตียงนอน “โ้วว เตียงนี้มันช่างสบายจริง ๆ” หนูน้อยผมทองนอนเล่นอยู่บนเตียงสักพักก็ผลอหลับไปในที่สุด

ต่อมาหมีทั้ง 3 ตัวกลับมาถึงบ้านและเปิดประตูเข้าไปด้วยความหิวโหย แต่เมื่อมาถึงโต๊ะกินข้าวทั้ง 3 ต้องตกใจ “ใครมากินข้าวโอ๊ตของฉันเนี่ย” พ่อหมีเอ่ยเสียงดัง “มีคนมากินข้าวโอ๊ตของฉันเหมือนกัน” แม่หมีพูดขึ้นด้วยความโมโห “ข้าวโอ๊ตของผมถูกกินจนหมดเลยอะ” ลูกหมีน้อยพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า

จากนั้นครอบครัวหมีได้ตามรอยหนูน้อยผมทองจนมาถึงเก้าอี้หน้าทีวี “มีคนมานั่งเก้าอี้ของฉัน” เสียงคำรามกึกก้องของพ่อหมี “ใครมานั่งเก้าอี้ของฉัน” เสียงแม่หมีถามขึ้นด้วยความโกรธ ลูกหมีจึงรีบไปดูที่เก้าอี้ของตัวเองและพบว่า “ฮือ ๆ ใครไม่รู้มานั่งเก้าอี้ของผมจนหักเลยอะ พ่อกับแม่มาดูสิ ฮือ ๆ” ลูกหมีร้องไห้ด้วยความเสียใจ พ่อหมีกับแม่หมีรีบเข้ามาออดปลอบลูก

หมีทั้ง 3 ตัวยังคงเดินตามรอยหนูน้อยไปที่ห้องนอน เห็นเตียงใหญ่อยู่ในสภาพยับเยิน เมื่อพ่อหมีเห็นก็คำรามด้วยความโกรธ “ใครนะกล้ามานอนเตียงของฉัน” แม่หมีพูดต่อว่า “แล้วยังมานอนที่เตียงของฉันด้วย” ลูกหมีมองไปที่เตียงเล็กของมัน แล้วรีบส่งสัญญาณให้พ่อกับแม่เงียบเสียง “จู้ ๆ พ่ออะ แม่อะ มีหนูน้อยผมทองมาหลับอยู่ที่เตียงของผมอะ” และแล้วหมีทั้ง 3 ตัวค่อย ๆ ย่องไปยืนอยู่รอบเตียงที่หนูน้อยกำลังหลับอย่างสบาย “นี่แหละอะ คนที่กินข้าวโอ๊ตของผมจนหมด นั่งเก้าอี้ของผมจนหักแล้วยังนอนหลับสบายอยู่บนเตียงของผมด้วย”

ทั้งพ่อหมีและแม่หมีต่างพากันปลุกหนูน้อยผมทองให้ตื่นด้วยความไม่พอใจ “ตื่นเดี๋ยวนี้ละ เจ้าหนูน้อยเกเร” พ่อหมีคำรามปลุกเสียงดัง หนูน้อยผมทองรู้สึกตัวแต่ยังงัวเงีย ขยี้หูขยี้ตา “ฉันบอกให้ตื่นเดี๋ยวนี้ แม่หนูขี้เมย์” คราวนี้แม่หมีเป็นฝ่ายตวาดเสียงดังตามมา หนูน้อยผมทองได้สติ ค่อย ๆ ลืมตา พันไตนั่นเองเธอก็ร้องสุดเสียงด้วยความตกใจสุดขีดเมื่อเห็นหมีทั้ง 3 ตัวยืนเรียงอยู่รอบเตียง “กรี๊ด!!” เธอกระโดดออกจากเตียงอย่างรวดเร็ว แล้วรีบวิ่งหนีออกจากบ้านเจ้าหมี 3 ตัวด้วยความกลัว วิ่งไปร้องไห้ไป เพื่อรีบกลับบ้านให้เร็วที่สุด โดยไม่หันหลังกลับไปมองที่บ้านของเจ้าหมี 3 ตัวอีกเลย

บทเรียนที่หนูน้อยผมทองได้ในวันนี้คือ เราไม่ควรเข้าไปในบ้านใครก่อนได้รับอนุญาต โชคดีที่ครั้งนี้สัตว์ที่หนู
น้อยผมทองเจอไม่ใช่สัตว์ป่าใจร้าย เธอจึงสามารถกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย แต่เธอได้ให้สัญญากับตัวเองว่า
“ต่อไปฉันจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว ขอโทษนะคะคุณหมีสามตัว”